

med Kinas ledere, som vi ikke vil være med til. Det er det, vi taler om.

Vi vil ikke boykotte OL, og vi vil også godt fortsætte handelsamarbejdet – det har jeg også sagt tidligere i dag – med alle lande, som det danske erhvervsliv føler trang til at handle med. Dem skal de selvfølgelig handle med og uden nogen form for indblanding fra det politiske system. Hvis vi i forhold til vores handelsamarbejdspartnere skulle gøre alting op i menneskerettighederne, ville det jo være vanskeligt at kommunikere og handle med Saudi-Arabien, som jeg har forstået at vi er meget optaget af at sende mælk til, og også med Yemen og en række andre lande, så det skal vi ikke ind på. Det er noget hykleri, så det siger vi nej til. Så vi boykotter ikke OL, og vi boykotter heller ikke Kina økonomisk og handelsmæssigt.

Vi bakker også hundrede procent op om sportsfolkene. Det synes jeg er utrolig væsentligt at slå fast. Vi støtter de sportsfolk fra Danmark, der er af sted, og vi vil håbe, at de får stor succes derude, og vi håber også, at de bliver tiljuble af mange danskere på lægterne, som det hedder på nysvensk. Det ønsker vi faktisk for dem. Vi håber, at de får succes, for det er ikke deres skyld, at den her fejlagtige beslutning om at lægge OL i Peking er blevet taget. Det er i øvrigt deres egen organisations skyld, men det er ikke noget, sportsfolkene skal lastes for.

Vi taler om noget andet i dag. Vi taler om den officielle åbning, og vi taler om den officielle afslutningsceremoni. Her er jeg nødt til at drage nogle historiske paralleller. Hvorfor er det, at samfundslærerne i gymnasierne er så optaget af at mistænkeliggøre datidens danske diplomater, som i 1936-tog med til OL i Berlin, men ikke har den samme forargelse tilovers for de diplomater og politikere, som i 2008 rejser til Peking? Og hvorfor får man kuldegysninger ved tanken om Gulag og Theresienstadt, men ikke ved de kinesiske laogai-lejre, som lader selv den mest humanistiske kold? Hvorfor bliver vi forargede over tyrkernes folkemord på armenierne i begyndelsen af det forrige århundrede, men er uinteresserede i de 25 millioner mennesker, der omkom af sult under det store spring fremad – det hed det – eller de 1,5 millioner mennesker, der blev myrdet under kulturrevolutionen? Tænk i øvrigt at kalde det kulturrevolutionen, sikke en poetisk betegnelse for det, det var, nemlig masse mord.

Det overordnede svar er bekvemmelighed. Det er bekvemt for os at tordne imod datidens

danskere ved OL i Berlin, dels fordi det er så lang tid siden, dels fordi enhver i bakspejlet kan se, hvad Hitler brugte legene til, men det er ubekvemt at rokke båden i forbindelse med Peking 2008. Det er bekvemt at være forarget over Gulag og Theresienstadt, men ubekvemt at nævne laogai. Det er bekvemt at pusle omkring armenierne, for det er så lang tid siden, men ubekvemt at minde kommunisterne i Kina om, hvad der er sket i deres og vores egen levetid. Det er bekvemt, men spørgsmålet er, om vi kan være os selv bekendt.

Hvis man dengang i 1936 kunne undskylde sig med uvidenhed om de reelle perspektiver i Tyskland, som på daværende tidspunkt jo kun havde haft diktatur i 3 år, er der denne gang en enorm viden om de forhold, som diktaturet byder indbyggerne i Kina. Det er ingen hemmelighed, for regimet har eksisteret i 50 år. Det er ganske vist, det medgiver jeg, blevet tilladt at drikke Coca Cola og spise alle de McDonald-burgere, som man vil, og man har også fået en principiel tilladelse til at blive millionær, men når det gælder det kinesiske folks basale frihedsrettigheder, er intet blevet bedre med årene. En sammenligning mellem Tyskland 1936 og Kina 2008 vil entydigt falde ud til Tysklands fordel. Det var først flere år efter 1936, at Hitlers påbegyndte massehenrettelserne og folkefordrivelserne. Alt det har Kina været i gang med i årevis, og nu sker det lige for øjnene af os alle sammen. Vi kan bare tænde for fjernsynet.

Amnesty har op til OL i Peking udsendt en rapport om landet, som dokumenterer fortællingen om et ganske rædselsfuldt styre. Knap 15.000 mennesker estimeres at blive henrettet årligt, ofte efter en uretfærdig og summarisk rettergang. Man henretter for berigelseskriminalitet, og man henretter af religiøse og politiske årsager. Man henretter efter forgodtbefindende.

Forholdene i de tusindvis af laogai-lejre er veldokumenterede, og der kommer rapporter om, at man med videresalg for øje fjerner organer fra sunde fanger. Et faktum er, at Kina altid synes i stand til med få timers varsel at levere lige præcis den brugbare nyre, der efterspørges på det internationale marked, med lige præcis den brugbare genetik og altid frisk og sund. Der er talrige vidnesbyrd om, at Kina på den galej skovler penge ind på at gemme dødsdømte med særlige genetiske profiler til senere brug. Henrettelsen foregår først i det øjeblik, der tikker en forespørgsel ind på mailen. På mange vestlige hospitaler glæder man sig over den kinesiske le-